

Applaus voor
Sanne

Marjan van den Berg

Precies om tien uur stapt Sanne De Roos en de Koekoek binnen. Het ruikt als vanouds in de kleine bric à bracwinkel; een heerlijke mengeling van boenwas en de huisspray met een vage geur van vanille en kaneel. Het voelt iedere keer een beetje als thuiskomen. En nu helemaal, nadat er vorige avond een baby is geboren. En wat voor een baby! Het kind van haar kleindochter Rinke, zo onverwacht en zo ontzettend welkom. Ze stuitert nog na van geluk en van napret om die malle avond die ze samen met juffrouw Schaap doorbracht onder het raam waarvan ze dachten dat Rinke daar lag te bevallen en dat bij nader inzien bij een totaal verkeerde afdeling bleek te horen. Sanne kan de grijns om die hele avond nog steeds niet van haar gezicht krijgen. En vandaag mag ze er iedereen over vertellen. Daan en Abel zitten er al klaar voor. Ze kijken haar vol verwachting aan. Sanne had nog even verwacht de winkeldeur op slot te vinden, maar blijkbaar zaten de jongens al lang op het nieuws te wachten.

“En?”

“Een jongen. Alles is goed! Met moeder en zoon!”

“Een jongen. Och, toch,” mompelt Daan. Ze staan daar maar een beetje. Onhandig. Op anderhalve meter van elkaar, vanwege de coronaregels. Daan bedenkt plotseling dat hij Abel wel kan omhelzen.

“Abel! Een jongen!” Hij laat zich in de armen van zijn man

vallen. Samen wiegen ze en dansen ze. Sanne kijkt een beetje jaloers toe, dus zegt Daan gauw: “Kom, we gaan aan de koffie. Dan kan je alles vertellen!”

Dat doet ze. Maar eerst verwelkomen ze juffrouw Schaap, die een appeltaart heeft meegebracht.

“Gisteren na thuiskomst meteen uit de diepvries gehaald,” vertelt ze.

Daan en Abel gieren om het malle verhaal van Sanne en juffrouw Schaap.

“Dat kunnen alleen jullie bedenken,” merkt Abel op. “Midden in de nacht onder het verkeerde raam van een ziekenhuis gaan staan.”

En dan stelt Daan de hamvraag. “Hoe heet hij?”

“Dat weten we niet.”

“Maar jullie hebben Rinke aan de telefoon gehad, toch?” Schaap en Sanne knikken. “Vergeeten te vragen,” zegt Sanne weer.

“Dat schreeuwt om een weddenschap. We zetten geld in. Op naam en op geboortegewicht. Schaap, jij mag niet meedoen, want jij bent helderziend,” regelt Daan.

“Als Schaap onder het verkeerde raam gaat staan zingen, vind ik dat ze een kans moet krijgen,” grijnst Abel. Dus zetten ze in. Sanne doet tien euro op 3620 gram en twijfelt nog over de naam. Schaapje aarzelt geen moment: “3800 gram. En hij heet Teun.”

“Teun?” Daan rolt met zijn ogen. “Van de leesplank. Teun, Vuur, Gijs. Gijs! Ik ga voor Gijs. Die Oudhollandse namen zijn weer helemaal in, toch? Hoeveel weegt een baby gemiddeld?” Ze zijn er nog een behoorlijk tijdje mee bezig en Sanne heeft af en toe buikpijn van het lachen. Zij gokt

op Rutger, gewoon omdat ze dat een mooie naam vindt. Schaapje switcht van Teun naar Tinus, maar weet bijna zeker dat de naam met een T moet beginnen, waarna Abel gokt op Tim.

En dan belt Rinke. Sanne weet niet hoe snel ze haar telefoon moet opnemen.

“Ha, lieve oma Sanne,” zegt Rinke.

“Dag schatje! Je staat op de microfoon. Daan en Abel zijn hier en juffrouw Schaap. O, Jaap komt ook net binnen wandelen! Hoe is het met je liefde? En hoe is het met die puk?”

“Met mij is alles super! En met puk ook. We hebben een kraamverzorgster, die nog wat onwennig rondloopt, omdat ze niet precies weet hoe dat nu moet met alle coronamaatregelen, maar we komen er wel uit, denk ik. En ik heb natuurlijk Mara en de Jacobians tot mijn beschikking, dus we zijn met heel wat vrouwenhanden en expertise hier! Die kleine komt niks tekort. Hij drinkt goed, stroomt uitstekend door en slaapt als een marmot. Hij is totaal relaxed, lijkt het wel. Heerlijk!”

Sanne glimlacht. Wat een zegen dat Rinke nu in de stolpboerderij woont met haar beste vriendin Mara. De stolp is groot genoeg, had Jaap meteen gezegd. Ze kijkt eens naar Jaap. Haar Jaap, met wie ze zo gelukkig is. Dat had ze ook niet kunnen denken, toen ze hem de eerste keer ontmoette en in het dorp de verhalen hoorde van die vreemde kerel met zijn sekte ‘De Jacobians’. En wat bleek dat achteraf anders te zijn! De grootmoedige Jaap deelt zijn overvloed aan ruimte met zijn ex-vrouw Anna, haar vriendin Marja en de lieve Ria, die haar halve leven

doorbracht in een klooster. Sanne kan zich nog steeds geen leuker stel mensen voorstellen. Nou ja, behalve Daan en Abel en juffrouw Schaap natuurlijk. En straks klinken er in die stolpboerderij voor het eerst sinds lange tijd weer babygeluidjes!

“Kind, wat fijn. Maar we mogen niet op kraamvisite, hè?” vraagt Sanne.

“Nee. Maar wel op raamvisite! Dan houd ik hem voor het raam. Kan je hem toch bewonderen. En mij ook, natuurlijk.”

Rinke lacht. Ze klinkt gelukkig, bedenkt Sanne. En dat zegt juffrouw Schaap hardop: “Wat klink je heerlijk. Zo blij!”

“Ja, dat ben ik ook!” Ze lachen allemaal en knikken elkaar toe in hun grote kring. Gelukkig voelt Sanne nu de hand van Jaap op haar rug en dat doet goed. Ze bedenkt meteen hoe heerlijk het is dat geen van hen alleen is. Iedereen heeft iemand om vast te houden. Daan en Abel hebben elkaar en juffrouw Schaap heeft thuis haar Daniël. En Rinke is al helemaal niet alleen. Wat een zegen. Wat een enorme zegen.

“Lieverds, ik spreek jullie snel. Kom maar gauw aan ons raam staan! Vanaf komend weekend gaan we ontvangen! In overleg!”

“Ik kan niet wachten,” verzucht Sanne.

Dan roept Daan: “Rinke! Hoe heet hij!”

“Ze heeft al opgehangen,” ziet Sanne op haar telefoon. Ze kijken elkaar aan en schieten alweer in de lach. Alleen Schaapje steekt haar vinger op en zegt bloedserieus: “Tinus. Ik weet het vrijwel zeker.”

De volgende dag heeft Jaap het verlossende antwoord bij zich: geboortekaartjes van hun kleine wonder. Hij deelt ze triomfantelijk uit aan iedereen en ze bestormen hem met vragen. Heeft hij de baby al gezien? Wat deed hij op de boerderij? Maar het antwoord is teleurstellend: Jaap moest wat kleren hebben en toiletartikelen, dus hij had afgesproken binnen te komen, niemand te ontmoeten en weer zonder enige vorm van contact dan ook de boerderij te verlaten.

“En nee, natuurlijk ben ik niet stiekem bij Rinke en Mara aan het raam gaan kloppen. Dat zou ik nooit doen zonder jullie!” Hij kijkt er oprecht verontwaardigd bij.

Daar staan ze dan met de kaartjes in hun handen. Ze lagen klaar op zijn bureau, vertelt Jaap. “Rinke heeft ze zelf geschreven.”

Het kaartje brandt in Sannes handen. “Mogen we?” vraagt ze.

“Maak maar open,” lacht Jaap.

Sannes ogen schieten meteen vol tranen en ze weet niet eens waardoor precies. Maar die namen staan daar zo stoer. Zo stevig, zo sterk.

Jeppe Jan

Ze fluistert het na. “Jeppe Jan.” En ze hoort dat iedereen die namen fluistert. Juffrouw Schaap knikt blij.

“Zoiets dacht ik al,” zegt ze. “Ik zei het toch?”

“Zoiets dacht u al? U zei dat het iets was met een T!” roept Daan verontwaardigd. Maar dan kijkt hij weer innig blij naar het kaartje en hij zegt: “Jeppe Jan. Wat een topnaam.”

“En 3620 gram. Daar zat ik het dichtst bij. Dus ik heb gewonnen,” lacht Sanne. Abel schudt zijn hoofd. “Je bent de enige overgrootmoeder die ik ken, die rijk wil worden van weddenschappen op een achterkleinkind. Je moest je schamen.”

“Ik koop wel hapjes en een fles champagne van de winst,” biedt Sanne grootmoedig aan.

De zaterdag erna willen ze vastleggen om op raamvisite te gaan. Maar daar steekt Mara een stokje voor. Jennifer, Wichard en Eefje komen die dag. En Jennifer en Wichard zijn de ouders van Rinke. Dus die zijn voor het eerst in hun leven opa en oma geworden. En Eefje is nu tante. Die heeft echt voorrang. Dat vindt iedereen. Dus moeten zij allemaal wachten tot zondag.

“Ik ga zaterdag de week erna wel,” zegt Schaapje. Daan en Abel hebben ineens ook minder haast en kiezen voor de zondag na Schaap, dus gaan Sanne en Jaap eerst. Ze verheugt zich erop en ziet er op een eigenaardige manier ook een beetje tegenop. Het zal zo anders zijn dan normaal, als je dat kindje gewoon vast mag pakken of over het wangetje mag aaien.

Maar voor het zover is, krijgt ze een telefoontje van haar zus te verwerken. Die belt op om haar te feliciteren, want zij heeft ook een geboortekaartje gekregen.

“Dat is toch wat, hè? Zo’n kind alleen en dan met een baby en die vader in geen velden of wegen te bekennen en dan juist nu! Met die corona! Je gaat er toch niet heen hè? Je bent toch wel in quarantaine? Jij bent ook in de risicogroep beland, toch? En die juffrouw Schaap helemaal! Ik ga geen winkel meer in. Ik kijk wel uit. Ik stuur Will. Het is druk genoeg als hij thuis is met de boodschappen. Wat een werk om alles te ontsmetten. Al die tomaten, die druiven, die groenten. Ik was me suf. Wat? Doe jij dat niet? Nee? Ben je levensmoe of zo! Er kan corona op zitten, hè? Dat zie je niet, maar dat zit er wel. Op plastic, op papier, op allerlei oppervlakken. Ik vraag me af, kan zo’n virus door een eierschaal? Dat dat ei dan van binnen ook besmet is? O, en dan moet ik nog alles schoonmaken wat Will heeft aangeraakt, hè? De auto, het stuur, de huissleutel, de bel. De bel! Ja, hij drukt op de bel, want dan hoeft hij verder niet aan de voordeur te zitten. Anders moet ik die ook weer afsoppen. Het is al zoveel werk. En dan doet Will natuurlijk ook nog werk thuis voor zijn administratiekantoor. Dat is razend druk, hè? Die zzp’ers, die hebben het zwaar. Doe jij aan zoom? Aan dat videoconferentie-gedoe? Will zoomt wat af! Maar hij gaat pas naar zijn werkruimte als hij al zijn kleren heeft gewisseld, hè. Ja, hij trekt de kleren waarin hij winkelt uit. In de gang. Dan doet hij ze in een vuilniszak en dan gooit hij ze in de wasmachine. Mijn handen zijn al helemaal aan het vervellen van al dat wassen en ontsmetten. Die alcohol bijt, dat doet echt gemeen pijn, hè?”

Sanne luistert verbijsterd naar haar zus. Neemt zij het nu allemaal te luchtig of is Cathy gek geworden?

De raamvisite bij Rinke en Jeppe Jan is een bizarre ervaring. Sanne heeft het er veel moeilijker mee dan ze had verwacht. Huidhonger. Zo heet dat volgens de berichten. Nooit eerder voelde ze zo exact wat ze daarmee bedoelen. Ze staat daar voor het raam met Jaap en ze kijkt naar Rinke met dat kleine kindje. Een rond hoofdje. Haartjes. Krullen die een beetje? In één oortje zit een frommelig randje, zodat ze vertederd fluistert: “Hij heeft een Dr. Spock-oortje.” Jaap moet erom lachen. Die zegt goedmoedig: “Wat zien ze er goed uit, hè?” En dat roept hij dan ook een beetje harder, zodat Rinke het door het raam heen kan horen. “Wat zien jullie er goed uit!” Sanne maakt een gebaar. Alsof ze die kleine Jeppe Jan even streelt. Vol aandacht. Over dat wangetje, langs dat neusje, die vingertjes.

“Nog even, dan loopt-ie lekker met je mee langs de dijk!” roept Rinke. Jeppe Jan schrikt ervan; hij strekt zijn arm uit en trekt een pruillip.

Wichard, Jennifer en Eef komen aangelopen. “Ha, overoma!” roept Wichard al van verre. Als ze tegenover elkaar staan en Sanne Rinke achter die ruit weet, kan ze wel huilen. Maar iedereen houdt zich groot. Ze zeggen alleen maar: “Raar hè? Ik zou je zo graag even willen knuffelen. Nou ja, dan maar zo.” En ze houden hun handen tegen elkaar op het glas en knikken. Sanne werpt een kushand naar Rinke en kijkt nog even stil naar dat mooie gezichtje

van die jonge, prille, ingelukkige moeder. Het licht staat precies zo, dat het lijkt alsof ze een stralenkrans om haar hoofd heeft. Dan loopt ze hand in hand met Jaap terug naar de auto. Haar knieën lijken van lood.

Vanaf die dag gaat ze dagelijks een paar minuutjes naar het raam. Ook wel eens onaangekondigd. Ze tikt en zwaait als ze Rinke ziet. Na een paar dagen al ligt Jeppe Jan af en toe in de box en omdat die wieltes heeft, rolt Rinke hem soms even tot bij het raam, zodat Sanne hem kan bewonderen. Dan belt ze met Rinke, omdat dat makkelijker praat en ze niet door het raam hoeft te roepen. Op een dag zegt ze: “Ik zou zo m’n arm willen geven voor een normaal bezoek.” Ze schrikt zelf van de heftigheid van haar woorden, lacht ze snel weg en zegt: “Nou, wat een flauwekul. Enig drama is je oma niet vreemd, hè? Sjongejonge, een arm. Stel je voor!” Daarna bedenken ze alles wat je met één arm niet meer zo makkelijk zou kunnen doen en dan komt touwtjespringen behoorlijk hoog op de lijst. Ze krijgen er de slappe lach van en die poetst helend al het drama weg.

De Roos en de Koekoek is inmiddels alleen nog geopend op afspraak. Het publiek bleef weg, waardoor Daan en Abel zich totaal wierpen op een fantastische webshop. Die loopt uitstekend. Ze hebben het druk met het afhandelen van de bestellingen, die ze zoveel mogelijk zelf afleveren. “Zonder transportkosten is onze marge natuurlijk het grootst,” zegt Daan zakelijk. Soms ontkomen ze er niet aan. Dan springt een klein transportbedrijf uit het dorp bij. Juffrouw Schaap heeft het als enige onverminderd druk. Ze verkoopt nu ook zelfgemaakte mondkapjes van katoen, die je kunt wassen. En haar kruidenzakjes zijn nauwelijks aan

te slepen. Soms helpt Sanne bij de fabricage en dat is een gezellig karwei, met Schaapje aan een tafel op anderhalve meter afstand en veel geruit katoen, lintjes en bakken vol gedroogde kruiden. Ze werken met handschoenen en Schaapje moppert daarop van begin tot het eind. Maar ze vindt het wel verstandiger en adverteert er ook mee.

“Anders zou iemand als je zus nooit een kruidenzakje durven kopen,” lacht ze.

En dan belt ze op een ochtend Sanne op.

“Ik kom niet naar de pipowagen. We gaan in quarantaine, Daniël en ik. Hij is een week geleden nog op een bijeenkomst van zijn Rotary-afdeling geweest. Achttien leden. Anderhalve meter afstand. Dat mocht. En dat kon ook best, vond iedereen.” Schaapje zucht. Sanne houdt haar adem in. “Zeven mensen zijn al ziek. Eén heeft de diagnose bevestigd gekregen. Die ligt op de IC. Zes zijn thuis. Zwaar ziek. Dus die hebben het vermoedelijk ook.”